

чнотии за по-нататъшния път, за седла. Старшият на жандармерията дойде при насъ.

На 2:30 ч. съ пощенските коне уморени отъ път, въ планината. Спасъ на дървено седло, азъ на кожено, и двамата съ юзди въ ржце, полека-лека, сърбинътъ кираджия на натоваренъ конь съ кошница въ ржце. Презъ селото вѣнъ. Поздрави. Презъ вода. Хоро на улицата. Клисурата — великолепната brèche de Roland; спомнихъ си за Ingent въ планинския Zillesthal въ Тиролско, съ нашата Štřehovice, за планинския тиролски Passeier. Голи стени отъ странитъ, завой следъ завой, шумътъ на Рила, не може да се говори. Каменисти гладки кжсове. Ключане, Спасъ оставаше назадъ. Слънцето печеше отзадъ. Вървѣхме до 6:10 ч. Съжалявахме, че не телеграфирахме на Стоилова за коне. Догонихме дамата съ количката, която съ мъжа вървѣше по камънитъ на тѣсния път. Продупчени дървени мостове тукъ-тамъ презъ рѣката.

На 3:50 до 4:10 ч. бѣхме въ село Пѣстра, само ханъ при пътя, селото е горе на лѣво. Селянитъ пиеха и пѣха, тихо, благонаравно население. Българска яхния. Мислѣха, че сме „братушки“, приказвахме за освобождението, за границата, пиеха ракия съ вода. „Ние сме простаци, св. Йоанъ сгодилъ се на това мѣсто“. Влиянието на манастира, поклонничество, сношение съ хората. Тръгнахме на горе. Разкошни ливади високо надъ рѣката, задъ нея гори, красиви гори. На 4:30 ч. срещнахме Горбанова съ Копиткина въ фойтонъ. Крачка по крачка на горе. Гори, склонове, ливади, прѣсенъ въздухъ, води, но и умора. Размишлявахме: дали да се явимъ на динето, или веднага да идемъ да спимъ и да се затворимъ за днесъ. Стокъ на два потока, кула, пехотна стража. Ударихме бърже въ лѣво. Догонихме Маркова, търновчанинъ, учи се въ Робертъ-колежъ и отива за стипендия. Гледаме въ гората, скоро ли ще се покаже манастирътъ. Конетъ вървятъ полека. Нѣщо заблѣщука между дърветата. Най-после излѣзохме на една ливада, а ливадата е преградена отъ голѣма стена отъ склона до коритото на Рила, която бучи въ пропастьта — лицето на манастира. Като стара крепостъ, масивенъ, нѣколкоетаженъ, неизмазанъ отъ дѣланъ камъкъ. Голѣма врата. Отседнахме, пандуринътъ съ фустанела заведе конетъ вжтре. Князътъ бѣше вѣнъ на разходка. Вжтре—дворъ, галерии (дори 5) една надъ друга, цѣлъ лабиринтъ, черква съ петъ кубета и черната отъ старостъ Релина кула на двора. Тѣзи впечатления ни накараха да забравимъ всички мъжки на пжтуването — неочакваното великолепие на това изгубено въ гората елдорадо. Отецъ икономътъ ни заведе въ келията, знаеха за мене и ме очаквали. Заведоха ни въ жгълната зала надъ Рила въ най-горния катъ (на западъ), въ която билъ Riedel; тъкмо надъ насъ е князътъ. Влизаме вжтре — великолепенъ